

Hvad ser du?

Guds kærlighed er almægtig. Den kan få stenhjerner til at bryde sammen. Den kan frelse og forløse. Den foragter ikke noget menneske, end ikke den dybest sunkne.

Kærligheden gør kun brug af een bebrejdelse: Hvorfor er I så lidettroende?

*

Den er ikke underlagt regler og lovbud, men gør altid, hvad den driver sig selv til. Den opsøger det fortabte.

Der er mange forkomne mennesker i Danmark. Adskillige af dem er velhavende. Men penge kan ikke dulme hjertets klage og udfylde dets savn.

Der arrangeres mange sammenkomster ved juletid. Du bliver måske indbudt til nogle af dem.

Menigheden indbyder formentlig til julefest med juletræ, børneoptrin, fælles kaffebord og et lille ord til slut. Der bliver uddelt godteposer til børnene.

Så sker det, at dine arbejdskammerater indbyder til julesammenkomst præcis samme eftermiddag til samme tid.

Så er der »selvfølgelig« ingen tvivl om, at du melder fra hos dem og går til menighedens julefest!

Er du nu helt sikker på, at det er, hvad Guds Ånd driver dig til?

Der skulle vel ikke blandt dine verdslige arbejdskammerater, der hverken beder bordbøn eller slutter med et lille ord, findes et menneske, måske en af denne verdens såkaldte små, som sidder med en udtalt længsel, og som du kan være noget for?

Ja, men der serveres både øl og vin ved denne sammenkomst! Ved brylluppet i Kana blev der serveret megen vin. Det afholdt ikke Jesus fra at komme.

*

Hvorfor går du til menighedens julefest? Har den nogen større betydning? Hvad tales der om ved kaffebordet?

Vær stille for, om Guds Ånd tilsiger dig at gå til den verdslige julefest. Her er ganske vist ikke som ved menighedsfesten en beskyttet atmosfære, men skal et Guds barn altid være beskyttet?

Du risikerer at miste dit salt ved menighedens julefest, men ved den verdslige fest får du brug for alt dit salt.

*

Er det synd at omgås syndere? Farisæere svarer: »Ja, det skal man undgå!« Men Jesus undgik det ikke. Han sagde aldrig Nej til nogen indbydelse. Vi ser ham ved brylluppet i Kana, ved den store fest, Levi gjorde for ham, og i farisæerens hus.

De fromme farisæere og skriftkloge knurrede over, at han sad til bords med toldere og syndere. Disse holdt sig nær til Ham – og det lod Han dem gøre.

Paulus går ud fra, at Guds børn kan sidde til bords i et afgudehus (1. Kor. 8,10). Der er altså ingen grænse for, hvor en kristen kan gå – blot det sker i Guds kærlighed og sandhed.

Nu har ikke alle en sådan frihed – men dem, der har den, skal man ikke se mistænksomt på. De går, hvor Guds Ånd driver dem, i bevidstheden om, at her er de salt og lys for syndere, som skal frelses.

De går uden frygt, thi i den fuldkomne kærlighed er der ingen frygt.

*

Adskillige menighedssammenkomster er til skade for det åndelige liv. De er ikke barnlige, thi da havde de vækkende betydning, men barnagtige og sløver derfor.

Nogle er direkte uværdige.

Det er derfor ingen selvfølge, at vågne mennesker skal bruge tid på den slags.

Spørgsmålet er: »Hvad vil du, at jeg skal gøre, Herre?«

Hvis du nu beslutter, at du går til en verdslig jule- eller nytårsfest, fordi du i dit hjerte fornemmer, at det bør du, hvordan møder du da op?

*

Det første, du bør lægge mærke til, er, at i Guds børns liv er der ingen plads for skuespil. Mød derfor op ganske, som du er. »Ved Guds nåde er jeg den, jeg er!«

Hvis du forsøger noget andet (f.eks. at være mere »kærlig«, end du er), da havner du i ufriheden, thi da må du tænke meget på dig selv – og det gør ufri.

Kom i den rene kærlighed, i hvilken der ingen frygt er.

Kærligheden er noget andet end behagesyge. Sig derfor ikke billige venligheder, men vær sanddrø og oprigtig. Sig altså, hvad du mener, hvis du bliver spurgt.

Smigrende ord bringer du ikke med dig. De er karakterløse. De vidner kun om, at du vil vinde mennesker for dig

selv. Men det er tarveligt.

Kærligheden er heller ikke øjentjeneste. Gør intet for at tiltrække dig opmærksomhed og vinde beundring.

Den, der vil beundres, er en træll. Han må jo hele tiden gøre det, andre mennesker synes om, thi ellers bliver han ikke beundret.

Nej, kom i den fuldkomne frihed, til hvilken Kristus har gjort dig fri – og det vil øjeblikkelig kunne mærkes, at der er en til stede, som har noget, de andre ikke har.

*

Hvis der nu serveres øl og vin, hvad så? Det serveres jo ved de allerfleste festligheder her i landet.

Der findes kristne, der aldrig drikker vin, men som spiser for meget. Er det et udmærket vidnesbyrd?

Der findes andre, der aldrig rører øl, men som sluger en mængde søde sager.

Der findes en mængde kunstigheder, som udgives for at være til Guds ære.

Guds ord taler om afholdenhed i – mere end om afholdenhed fra. Det betoner mådeholdet mere end den totale afholdenhed. Men det fremhæver tillige, at en kristen ser nøje til, at han ikke volder en broder eller søster med en skrøbelig, ufri samvittighed kvaler – vi vil ikke anvende vor frihed til skade for de skrøbelige.

I denne frihed fra regler og lovbud er du i stand til at sige Ja-tak eller Nej-tak til alt, hvad der serveres. Du ligger ikke under for noget – din ånd bliver ikke klemt og ufri, ej heller besmittet og uren – derfor bevarer du lyset og saltet midt i festen.

Og det bliver bemærket – thi sådan er de andre ikke!

*

Skal du stå op og prædike? Formentlig ikke. Jesus gjorde det ikke ved sådanne lejligheder.

Du vil derimod fornemme, hvem der åbner sig for en mere personlig samtale.

Du er ikke forgæves til stede. Skulle du end ikke få lejlighed til en dyberegående samtale med nogen, vil du alligevel efterlade dig nogle spor, som Gud senere vil føre andre ad – thi du kom i Jesu navn og kom som den, Han har gjort dig til.

Du lærte også noget selv – noget, du ikke havde lært ved menighedens julefest, thi der risikerer man ikke noget – jo, man

risikerer at godkende lunkenheden i al dens intetsigende hygge.

*

Du bryder formentlig op fra festen som en af de første. Du fornemmer i din ånd, at nu skal du ikke blive længere.

Også i dette ligger der et vidnesbyrd om den fuldkomne frihed – friheden til at komme – og friheden til at gå.

Intet øjeblik har du været ude af stand til at bede.

Jesus omgikkes syndere og toldere, fordi de var syge og trængte til læge. Han kaldte dem til omvendelse.

Der fandtes ikke menneskeforagt i ham. Hvor dybt en mand eller kvinde end var sunket, var de dog aldrig genstand for Frelserens ringeagt.

Desværre er det ofte en ubevidst foragt for mennesker, der holder os på afstand af dem.

Vi har ikke lyst til deres fester.

Nej, det har vi i en vis forstand ikke – men vi bør måske tage vor lyst og ulyst op til revision i lyset, der udgår fra verdens Frelser!

*

Måske bør menighederne også tage deres julefester op til revision – thi tænk, om de er meningsløse!

Vi ønsker jo hinanden en *velsignet højtid* – og i begrebet »højtid« ligger noget, der drager *opad* – noget, der løfter vor ånd op i den lovsang og tilbedelse, vi møder i juleevangeliet.

Det, der drager os opad, er, at Han gav afkald på sin guddomsherlighed og steg ned til os uværdige, forkomne og fortabte.

Gør det indtryk på os, da kan det være, det skaber fornyet trang i os til at *følge Ham* – Ham, der omgikkes syndere og toldere, fordi Han elskede dem og ville føre dem til omvendelse.

*

Hvis vi arrangerer en julefest hjemme, hvem indbyder vi så? Er der plads til syndere og toldere ved vore fester? Indbyder vi nogle af dem, der aldrig kan gøre gengæld? Tænk over det og bed Herren være med, når du gør listen over dem, du byder hjem til dig, færdig.

Vi går glip af mange rige oplevelser, når vi kun bevæger os i de vante »kristelige« baner.

Hvis vi kun omgås kristne, bliver vort liv fastlåst i en bås.

*

Hvad skal jeg nu gøre, hvis mange stærke kristne er overbeviste om, at det, jeg her har skrevet, er uændeligt?

Svaret er: hvad andre mener om dig og siger om dig, er stort set ligegyldigt.

Det betyder ikke, at du er overlegen og hovmodig, men at du er fri.

Ondt rygte eller godt rygte – ingen af delene er afgørende – den, vi skal aflægge regnskab for, er Herren!

*

En sådan frihed er ikke ret almindelig i kristne kredse. Det hænger sammen med, at man ikke har lært Herren rigtigt at kende. Man er endnu bange for, hvad mennesker mener.

Man er også bange for at miste noget – måske tilhængere og dermed penge!

*

Penge spiller en frygtelig rolle i kristenheten i dag. Mammon synes at øve bestemmende indflydelse.

Hvis verdens børn får det indtryk, at du kommer for at få penge, skal du ikke regne med at kunne vidne for dem. Bliv da hellere iblandt alle de kristne, der er ligesådan. Dem kan du så vidne for!

Den fuldkomne frihed, som Kristus skænker sine, er bekymringsfri og derfor ikke beregnende.

I den er der *glæde*, ren glæde. Det kan verdens ufri mennesker straks fornemme.

Hvis vi taler om juleglæde, lad den da have dette præg!

*

Apostelen *Paulus* siger til os: »Vær årvågne, stå fast i troen, vær mandige, vær stærke! Alt hos eder ske i kærlighed« (1. Kor. 16,13-14).

Med dette herlige ord ønsker vi alle, der læser dette blad, en glædelig jul i Åndens opvakthed for alle de gode gerninger, Herren har lagt til rette for enhver af os.

*

I *Paul Gerhardts* vidunderlige julesalme synger vi:

Gud, vor Fader, gav i nåde julenat

os en skat, herlige overmåde!

For at frelse os af nøden steg herved

kærlighed, stærkere end døden.

HAN kom til os – HAN søgte os – HAN fandt os – og på *Golgatas* kors købte HAN os med sit eget blod!

Tænk, om han var vejet tilbage for at omgås syndere! Tænk, om han havde ringeagtet os i stedet for at elske os!

Uden at fordømme os – uden at overdynge os med bebrejdelser – men også uden stiltiende at godkende nogen synd mødte Han os!

Således overvandt Han vor modstand. Det kan kun Hans kærlighed! Og således satte Han os fri!

*

Lad os juleaften »samles« kl. 21 til taksigelse, tilbedelse og bøn der, hvor vi er.

Lad os løfte hele *vort folk* op for sandhedens og nådens trone!

Lad os bede for de *mange trossøskende, som er i trængsel, prøvelse og nød*. Vi kender alle nogle, som vi har et særligt ansvar for.

Lad vor bøn række *ud over jorden* så langt, som Ånden leder os. Hvilket mørke, hvilken nød!

Lad ikke *Israel* gå os af minde! Det var i *Betlehem*, Jesus blev født. Han var af *kong Davids* rod. Det var på *Golgata* udenfor *Jerusalem*, Han blev korsfæstet, og det var fra den nye grav i nærheden, Han stod op. Det er også til *Oliebjerget*, Han kommer igen!

*

Vi har atter fået lov til at udgive dette lille månedsblad et år og er taknemmelige. Vi fortsætter dermed, så længe Gud giver nåde dertil. Mit håb er at kunne fortsætte med de daglige bibelnoter til *Johannes-evangeliet*, indtil vi er helt igennem det. Det vil vare nogle år endnu. Men om vi lever så længe, og om Herren tøver så længe, ved vi intet om.

Vi anmoder enhver, der modtager bladet uden at have interesse deraf, om at afbestille det.

*

Jeg har i årets løb været på besøg hos venner på *Færøerne*, i *Sverige* og *Tyskland*. og jeg har mødt venner fra *Norge*, *Svejts* og *Italien* – en stor åndelig og menneskelig berigelse for mig.

Jeg har været *rundt i vort land* mange steder og værdsætter mødet med Guds børn højt.

I *København* har jeg været oftest. Vi er her en liden flok af venner, der har holdt fast ved *Kristent Fællesskabs* åndelige syn – denne lille flok er mig en umådelig glæde.

Alle disse dyrebare venner fjern og nær sender min hustru og jeg vore varmeste hilsener.

*

Vi kan være ved godt mod. Vi har en fremtid og et håb. Han, der kom, kommer snart.

Mange af os beder fortsat om, at *Danmark må komme helt ud af E.U.* Der hører vi ikke hjemme.

Bønnevagten for Danmark synes at være i en stille fornyelse. Må troens Ånd præge den!

*

Året, som vi nu er på vej ud af, bestod mest af *arbejdsdage*. Sådan har Gud forordnet det.

Dermed siger Han os, at *vort daglige arbejde er vor vigtigste tjeneste for Ham*.

Det betones ikke tilstrækkeligt i menighederne. Der lægger man alt for stor vægt på møderne – og dem er der jo en mængde af!

Når vi ved årets slutning »tager vort regnebræt og gør op vort levnedes dage«, lad os da, hver især, gøre vor arbejdsindsats på vor arbejdsplads op for Guds åsyn.

Det er desværre i dag ingen kunst at blive anset for et godt og trofast medlem af menigheden – men hvad siger dine arbejdskammerater, dine overordnede og din arbejdsgiver? Har din indsats været et vidnesbyrd for dem?

»Han var tro, og der var ingen efterladenhed eller brist at finde hos ham« (Dan. 6,5).

Må Herren i sin nåde kunne sige det om dig – og om mig!

Hvis ikke, da lad os omvende os, medens det endnu er tid!

Velsignet højtid – på sandhedens grund!